

СЦЕНА ВТОРА

(Широкоъ вестибюль, добре нареденъ. Въ дъното разтворени врата на гостната, въ която се виждатъ на стожеръ да горятъ восъчни свѣщи. И седнала стара жена въ черно. Вжтре е мъртвецътъ. Чуватъ се стенания).

I

(Отъ стаята се явява Велина, хълцайки, като я подкрепя братъ ѝ Смиль)

Смиль. Непрежелимъ е, сестро, за всички ни Запрянь . . . но какво!

Велина. (Задъхана) Защо, братко, зашто тѣй да се случи!

Смиль. (Като ѝ гали главата) Когато получихъ телеграмата — останахъ гръмнатъ. Не повѣрвахъ: вчера бѣхме наедно. Какъ може! Тежки да бѣхъ го задържалъ!

Велина. Нали това ме измжчва. Ако бѣхъ го задържала . . . не трѣбваше да го оставятъ следъ този сънь-прокоба. (Разхълцва се) Тази политика! Тази пуста политика му съкрата живота! . . . Грабна ми го!

Смиль. Кжде е станала катастрофата?

Велина. На жгъла срещу аптеката.

Смиль. Трима сж били въ автомобиля, нали?

Велина. Да! Двамата сж се свестили. А Запрянь! (заплаква).

Смиль. Стига! Съ сълзи ако би се връщало живота! Престани. (Поставя я да седне) Хайде, ти си отдѣхни . . . Пъкъ азъ да